

**ZBOŽNĚNÍ
NEZMĚRNÉHO**

ENIH

V Praze, v létě 1958

*Zlato se třpytí...
Chtěl bys je mítí?
Všude se nalézá...
Je třeba jen –
široce oči rozevřítí.
Milovník Zlata však
musí přestatí – chtítí.*

1. Pravý filosof musí uměti opravdově se modlit. Proč je tomu tak? Protože pravá Filosofie se rodí v Kolébce Svatosti.
2. Kdo zrozen je v Kolébce Svatosti, je stále uchvácen velikou Zbožností.
3. A tato Zbožnost a Svatost – jedno jsou.
4. Koho Zbožnost se ustálila, tomu líc září ustáleným Svitem.
5. Kdo Zbožnost v pozemském žití nepozná, takového líc je zastíněna.
6. Kdo dovede myslit, aniž by myslil? Kdo hovořit, aniž by ústa otevřel? Kdo světem hýbat, aniž by jediný krok učinil?
7. Myslit, aniž bychom myslili, není to Blahaplné?
8. Hovořit, aniž bychom ústa otevřeli, není to podivuhodné?
9. Hýbati světem, aniž bychom jediný krok učinili, není to zázračné?
10. A přece: Vždy noví jedinci, Blaho, podivuhodnost a zázračnost stále hledají. Není to legrační?
11. Nesmrtelnost s Nesmrtelností splývá bez námahy.
12. Vodní kapky shůry samočinně padají, s dalšími kapkami se slučují, aniž by úsilí k tomu vyvíjely.
13. Sluneční jas snadno protrhává bez námahy šedá, olověná mračna, aniž by slunce úsilí k tomu potřebovalo.
14. Jen člověk, bloud, přemýšlí, namáhá se, chce, vždy znovu to a ono žádá.
15. Čím více však přemýšlí, čím více se namáhá, čím více chce, čím více žádá to a ono vždy znovu, tím více TO Pravé se mu vzdaluje.
16. To je pošetilé počínání od něho, neboť setrvá-li ve stavu ne-myšlení, nemusí se namáhat, chtít, žádati a tak dochází k hluboké spokojenosti.
17. A tak je to správné, neboť v tomto pasivním znehybnění TO-Pravé, samočinně se jeví.
18. Chceš-li – TO, plné Míru se tratí. Přestáváš-li chtít – TO, plné Míru – září.
19. Toužíš-li radost mít, ji podržeti, přichází, avšak v bolest se mění.
20. Přestáváš-li radost chtít, tato mizí a Nadradost se samočinně jeví.
21. Miluješ-li to, prchavé, hluboce, trpíš za to později, velice.
22. Přestáváš-li milovati třpytivé pozemské blaho, odchází bolest, neboť zjevuje se Nebes Zlato.
23. Kdo se vynořuje? Kdo se ponořuje? Odkud? Kam? Myšlenkové vlnění. Chtivé vzněty.
24. Jako obojživelná ryba čas od času se vynoří, aby nabrala kyslíku a opět se ponoří, podobně impulsy chtivého hnutí jsou v činnosti.
25. Je-li vanutí, je i vítr. Je-li tišina, aniž větru je třeba.
26. Je-li pracovní přetížení, bolí hlava. Je-li sváteční nálada, je hlava mladá.
27. Kdo by netoužil po tom, mít svěží hlavu, mozek genia, oči orla?
28. A přece – ve smrti to vše zhasíná.
29. Kdo by netoužil býti zářícím, svítícím, vyzařujícím bohem?
30. A přece – to vše se rozplývá v nicotě, když majestát smrti se zjeví.
31. Je-li ponoření se, je též vynoření se. Je-li jedno, je i druhé. Jsou protivy.
32. I vznešené, jemné Učení, je druhem jemné a velejemné pošetilosti, na níž hledající více méně lpí.
33. I svaté, zářící myšlenky, svatými, zářícími přestávají býti, je-li na nich lpění.
34. Vznešenost? Nízkost? Světlo? Temnota? Duch či Hmota? Tot' slova jen, na papíře tím kterým jazykem proslovená.
35. Myšlenky, slova, zjevné skutky, tot' vynoření se.
36. Kde myšlenka v Myšlence svítí, tot' ponoření se. Kde ani to ani ono nestává, tam – ? Kdo? Odkud? Kam?

37. Říkáš-li, že něco o Mně víš, nevíš o Mně nic. Nemůžeš říci, že jsem, ani ti nelze vyslovit že nejsem, neboť slova, Mne, Všudejsoucího – nedostihnou.
38. Nelze ti představit, že tak nebo jinak vypadám, že jsem Beztvarý, Neomezený a nebo – nelze ti představit, že JÁ, Všudejsoucí, oděn jsem různými formami.
39. Tvrdíš, že můžeš? Ovšem, ale jen jako o s o b a . A čím jsi jako o s o b a ?
40. Jako o s o b a , jsi skupenstvím sil, klamných, hrajících si.
41. A tyto klamně, hrající si síly, nejsou vědomé Mne, ale nevědomé a proto – plně tmy.
42. A tak tmy další tmu kol sebe rozestírají. Klam, další klam kolem rozvíjí. To jsou tvé představy o Mně, představy klamně o s o b y .
43. Jen JÁ, Všudejsoucí, vdechují bytostem jen n ě k d y , vědomí Sebe, v Němž se poznávají jakožto nedílné součásti Mne.
44. Když se tak stane, pociťují pak sebe v š u d e , jakožto všeobsahující Život jiskřivý.
45. Toť pravý je pak Odpočinek ve Mně, v Duchu a Pravdě.
46. Kdo Mne, Všudejsoucno chce popřít? Kdo z osoby? Což sama osoba může popřít sebe, když cítí, že dýchá, že žije?
47. A podobně též nelze popřít Mne, jakožto ne-osobu, Všudejsoucno jiskřivé.
48. Dokud žiješ jako osoba, dotud zaznamenáváš jako osoba sama sebe v šestismyslovosti, kterou rozvíjíš.
49. Svojí vlastní osobní smyslovostí, stále sama sebe, jakožto osobnost, sebe zaznamenáváš.
50. Podobně JÁ, Všudejsoucno jiskřivé, zaznamenávám Sama Sebe v Blaženství jiskřivosti nezměrné.
51. V nespočtu myriad tryskajících jisker vyzařuji všechny osobnosti na všech úrovních bytí a zpět je zase vtahuji.
52. Tak, jako ty, nepatrná osobnost, zakoušíš nepatrné blaženství muže-ženy, ženy-muže ve spojení, podobně JÁ, Všudejsoucno jiskřivé zakouším nespočetné Blaženství oněch myriad jisker, které vždy znovu Sama Sebou oplodňuji.
53. Všudejsoucí, neosobní Smyslovostí, jako Všudejsoucího zaznamenávám, žiji, vdechuji, vydechuji.
54. S Vdechem Sebe, vtahuji nespočetné vesmíry v Sebe. S výdechem Sebe, opět je vyzařuji co by formové-tvárlivé.
55. Hledáš Moje Království? Ohlížíš se po Mé Koruně?
56. Není snadno k nalezení, co hledáš, dokud nechceš sebe odevzdati plně Mně.
57. Jsem ti na dosah ruky a přece tak Vzdálený a Tajemný.
58. Ó, pozemšťane, věz, že Nebešťanem jsi odevždy.
59. Chceš poznati to vskutku jako takové? Tož dobrovolně, nenuceně, vnitřně pro Mne zemři, dokud vlastníš tvárlivé.
60. Tvárlivé v Netvárlivé se změní, zavineš-li šestismyslovost v Sebe. Země, voda, oheň, vzduch, éter, zmizí.
61. Ó, Milený! Myšlení vložil jsem ti do vínku, při tvém zrození.
62. Buď proto rozumný! Myšlení myšlením spal! Sleduj pocit jáství svého ke koření, až jáství zmizí.
63. Myšlení myšlením spal a spočiň ve Mně, Všudejsoucím, v Ne-myšlení, v Klidu Prapodstaty.
64. „Kdyby mohly býti spočteny hvězdy, nebylo by Nebe“, řekl Milarepa.
65. Béře-li kdo rozumem, luští-li hlavou výrok ten, nemůže býti Blaženstvím až po kraj naplněn.
66. Kdyby rozum mohl sídliti v Nebi, mohl by rozumovat. Pak by ovšem Nebe Nebem přestalo býti.

67. Kdyby v Nebi rozum sídlil, musel by počítat, neboť rozum bez počtů se neobejde. Jakmile by však počal počítat, zmizelo by Nebe, neboť v Nebi je Ne-činění. Proto Tam nelze počítat, nelze rozumovat, nelze něco dělat.
68. Pod slovem „Nebe“, míním zde Nebe neproměnné, Beztvaré, z Něhož se již strast více nezvedá.
69. Nelze proto hvězdy spočítat. Jiskřivost hvězdné báně je relativní. Co smyslovostí lze zaznamenat, není Nebe. Kam smyslovost prchavá nemůže, tam je Nebe neproměnné.
70. Kdo chtěl by všechny hvězdy spočítat a současně vlastnit Nebe, měl by vskutku místo Nebe osobní rozum.
71. Tam, kde dva protiklady stávají, tj. Nebe a rozum, tam nemůže pravé Nebe býti.
72. Co bychom chtěli v Nebi počítat? A copak lze tam vůbec počítat? O čem lze tam rozumovat?
73. O čem můžeme v Nebi přemýšlet? O čem bádát? Co zkoumat? Co čísti? Co hovořiti? Co mysliti? Co rozlišovati?
74. Kdyby stávalo podobných věcí, nemohlo by Nebe býti zváno Nebem, ale jenom „kouskem lidské radosti“ nebo „strasti“.
75. Drží-li se kdo uvedených osobních věcí, drží se bezpodstatných chimér, čili výplodu osoby, výplodů osobního rozumu a nelze mu žítí pravé Nebe.
76. Přestává-li rozum rozumovati a přece je zde schopnost úsudku zdravá, Blaženství Nebe zde rychle stává.
77. Je-li tomu tak, je nám velmi blaženě, na duchu i na těle. Je-li tomu tak, je nám jasno cele.
78. Milarepa řekl: „Postaví-li se překážka proti, pak není Nebe.“ Jak tomu lze rozuměti?
79. Na to lze odpovědět výrokem Buddhovým, jenž také praví: „Kdo rozlišuje, nalézá rozdíly ve světě.? Jak tomu lze všemu rozuměti?
80. Když na straně jedné zříme něco, čemu říkáme „čisté“, a na straně druhé zase jiné, co zoveme „špinavým“, pak zde ovšem nemůže být Nebe, neboť v Nebi rozdíly neexistují.
81. Když o jednom člověku řekneme že je „dobrým“, jiného zas zříme jako „zlého“ a TO-Božské, které je prosto dobra i zla, nám uniká.
82. Je-li k nám kdo pozorným atd., činí-li nám dobře jako osobně, vidíme jej dobrým.
83. Přestane-li býti pozorným, obětavým atd., vidíme jej jako zlého. V očích mnohých jiných jedinců je zase viděn jako dobrý.
84. Podobně se tomu má s věcmi jinými, jež buď jsou škodlivé osobnosti, a nebo prospěšné. Dle toho, jak osobnosti prospívají, vidíme je buď dobré, nebo zlé.
85. To je ovšem chybou pro nás, neboť podporuje-li nás kdo ve vzrůstání naší osobnosti, není nám to zdravé, k poznávání pravého Nebe.
86. Proto: mnohý, tzv. „zlý“, činí nám velmi dobře.
87. Proto: mnohý, tzv. „dobrý“ činí nám velmi zle, pro spásu naší Duše.
88. Dobro i zlo jeví se ve světle sebeanalýzy jako relativní. Jelikož osobnost však v Nebi nesídlí, nelze jí to pochopiti, relativnost tuto v praxi prožívati.
89. Milarepa řekl: „Když by byl pohyb a otřesy, nebylo by hor.“ Jak tomu lze rozuměti?
90. Zabývá-li se kdo vnitřní Filosofii, která uvádí v neměnné Nebe, měl by toto věděti a rozuměti významu uvedeného.
91. Pohyb a otřesy značí přírodu. Příroda značí klam. Pohyb a otřesy jsou zevní a vnitřní. Zevně toť příroda, vnitřně toť mentální je čeření.
92. Je-li mentální čeření, je přítomna roztržitost. Je přítomna mnohost, dvojnost, osobnost; proto je též přítomna strast.
93. Je-li soustředění přítomno, tj. je-li mentální zklidnění, mizí shora uvedené negace, jež od pravého Nebe vzdalují.
94. Je-li nepohnutost myslí, je tato podobna nepohnutosti hory, kterou vichr nepohne.
95. V ustání mentální činnosti je přítomen samočinný stav Blaženství.

96. Pohyb země, nebo-li otřesy hor, jsou nutné zjevy, jako nepohnutost země a hor.
97. Jsou obdobnými zjevy, jež se odehrávají v osobnosti, v níž také je buď klid a nebo čeření.
98. Podobně Samsaro, plné pohybu, nelze oddělit od Nirvány, jež naplněním jest propastného Klidu.
99. Jako pohyb je stále zaznamenáván, je-li ten nebo onen druh trojí činnosti (myšlení, slovo, skutek) přítomný, podobně Klid je vnímán, žit, ustane-li pohyb.
100. Klid skrývá však v sobě přece pohyb. A pohyb je pln Klidu zase skrytého.
101. Kdyby klid neskrýval pohyblivost, nemohl by tuto dvojnost prostupovat Praduch, z Něhož obojí vyvěrá.
102. Kdyby toho nebylo, nebyl by Praduch tím, čím je, ale byl by mrtvým klidem, neoživeným, čili stagnací, smrtí, bez nejmenší částičky Sebevědomí.
103. Jelikož však klid obsahuje v sobě také pohyb, tu slučba těchto činitelů dvou je prolínána Praklidem, Prapříčinou všeho stvořeného. A ona Prapříčina je Samoblaženstvím.
104. Klid zevní je možno proměnit v Praklid, je-li nepřítomno šestismyslové rozvíjení se.
105. Je-li zastírající síla klamu (Máji) setřena, rozum přestává tvořit, rozvíjet mylné úvahy a v Blaženství Pravdy se rozplývá. Člověk tak prožívá plně Dětskost Boží.
106. Milarepa řekl: „Kdyby nebylo přílivu a odlivu, nebylo by moře.“ Jak tomu lze rozumět?
107. Kdo, nalévaje se a cítě se jako osobnost, chtěl by prohlásit, že může býti živ bez vdechu a jeho dvojčete, výdechu? Nikomu toho nelze.
108. Podobně ani moře nemůže existovat bez přílivu a odlivu.
109. Co je to za S í l u , která ať osobnost chce a nebo ne, naplňuje hrudník těla vdechem a samočinně zase dech bere z těla zpět?
110. Co je to za S í l u , která ohni dává jeho žár, slunci paprsky léčící a ničící a jeho světlo?
111. Co je to za S í l u , která pudí vodní prameny v zemi ukryté, aby napovrch vyvěraly?
112. Je to tatáž S í l a , která nutí vodstvo moří, aby se zvedlo, zaplavovalo okolí a zase zpět klesalo.
113. Je to skrytá Prapříčina všeho, tedy i moře, která moře mořem činí, která je D u š í moře, D u š í vod a prostě všeho.
114. Milarepa řekl: „Jde-li někdo přes mosty (je to) jakoby nebylo řeky.“ Jak tomu lze rozumět?
115. Chodí-li někdo rád přes mosty, je to podobno tomu, jakoby chodil vyšlapanou širokou cestou, nebo silnicí davu.
116. Široká cesta však nevede ku Spáse, k Nebi, neboť úzkou cestičkou jen do Nebe se vchází.
117. Široká cesta davu nevede ke Spáse, ale ku zkáze. Proto: jde-li kdo stezkou úzkou, třebaže kamenitou, sráznou, pociťuje daleko větší souzvuk s Nekonečnem-Nebem, tj. sám se Sebou.
118. Proč je tomu tak? Proto, že má větší požitek, vnitřní radost, jde-li po půdě panenské, která nebyla dosud přetvořena lidskou rukou.
119. Pociťuje větší spokojenost, hledá-li bezpečný brod přes řeku. Když by krácel ještě bezpečněji po mostě, cítil by se slabým.
120. Zdolává-li však i brod přes řeku, jenž je nebezpečným, cítí se v obou případech, ať již je brod jakýkoli, silným.
121. Podobně je tomu ve vnitřním žití Pravdy. Silný jedinec jde vlastní cestou, tvrdou, plnou nebezpečí, ale při tom plnou úchvatné krásy.
122. Chodci, ubírající se širokými cestami, krásně upravenými, po širokých mostech jdoucí, nevidí úchvatných krás přírody, ať již zevní, nebo vnitřní.
123. Most je vnějším světem, plným fádností, únavy, byť byl sebelíbivěji postaven.
124. Řeka je něčím plným života, něčím zázračným, divuplným, stále živoucím, úchvatným, nikdy neunavujícím, ale naopak vždy občerstvujícím.

125. Podobným řece je život jedince, jenž nechodí širokými, vyšlapanými cestami davu, ale jenž, oddav se vnitřnímu zírání, vždy znovu oslavuje Sebe.
126. Proto: Kdo chodí přes mosty, tomu unikají divy zázračné řeky života. Kdo vnějšímu světu hová, nezří divuplný svět vnitřní, jenž nikdy neznává.
127. Milarepa řekl: „Když by bylo možno, uchopiti duhu, nebylo by duhy.“ Jak tomu lze rozuměti?
128. Můžeme uchopiti duhu? Nemůžeme. Mnohý může však namítnouti: „Můžeme.“
129. „Jak to?“ tážeme se. Odpověď zní: „Zrakovým smyslem lze duhu přece vnímati, tj. uchopujeme ji zrakovostí.“
130. Nuže, pohledme na tuto věc. Duha je vnějším podobenstvím Nebe a proto ji nelze vlastně uchopit.
131. Není pochyb o tom, že zrakovým smyslem vnímáme, tj. uchopujeme duhu, ale není též pochyb o tom, že zrakový smysl (podobně jako i ostatní smysly) nás klame a další klam staví před oči.
132. Hledíme-li déle na duhu, tu ona má dále tu vlastnost, že po kratší nebo delší době se rozplývá a více ji nevidíme, přes to, že zrakový smysl můžeme namáhati sebevíce. Proto ji nemůžeme vlastně uchopit, ani klamným smyslem zrakovým.
133. Podobně Nebe nelze uchopit, neboť Jej lze jedině žítí, Jím se státi, splynouti. Staneme-li se Jím, není přítomna dvojnost a není tudíž přítomno uchopování.
134. Duha nebyla by podobně duhou, kdyby bylo možno ji uchopiti. Proto „Když by bylo možno duhu uchopit, nebylo by vskutku duhy.“
135. Kdyby bylo možno Nebe uchopit, nebylo by vskutku Nebe, neboť uchopující, uchopované a zprostředkující schopnost mezi těmito dvěma, v Nebi-Pravdě, neexistuje.
136. Tisíce tváří-těl, z nichž život odešel, ve smřsti větrné se honí.
137. Větrná smřšť v prach země rychle je lomí.
138. Kdo zastaví se ve zbožném Mlčení, když tělesnost oněmí, ten ví.
139. Život ve tvaru je jen jak blesk. Rychle se zjevuje a mizí hned.
140. Jen Zbožnost věky přetrvá.
141. Tvárlivost? Nesmírně rychlá je proměna.
142. Pošetilost však jež ze smyslovosti vyvěrá, drží se mocně tvarů-jmen.
143. Kde sídlí Svatost beze jmen?
144. Nemůže býti tam, kde mocná proměna.
145. Vítr ovívá zemi. Zbožnost prolíná všemi těly.
146. Vítr vane všemi směry. Vyvěrá ze Středu, z Utišení.
147. Proč pobíhat všemi směry? Proč nesetrvat ve Ztišení?
148. Co nutí lidské tvory k přemýšlení?
149. Co je to, co způsobuje slova a zjevné činy?
150. TO-Svaté, odevždy vyvěrá ze Sebe a k Sobě se vrací vždy.
151. A přece – všude se vším hýbe, zbaveno veškeré tíže.
152. A přece – veškerá jména-tvary, z nezměrné Svatosti vyvěrají.
153. Tisíce slupek. Dříve v nich život byl. Dříve se osobně milovaly.
154. Tisíce slupek. V jediném, velikém Osvícení, život všech slupek se sjednotil.
155. Nesmírný hluk má někdo vně.
156. Jiný zas plný hluku uvnitř je.
157. Kdo zná však pravé Uvnitřnění?
158. Ono je uprostřed – mimo dvě protivy.
159. V nezměrném hluku Svatost zřena je.
160. Srdce je ztišené.
161. Veliké Ticho – ticho prostupuje.
162. Všechno je hluboce kouzelné.

163. Mračna a obloha, vítr a déšť, nezměrná rozloha. Co ještě chceš?
164. Naplněn po okraj Sám Sebou jsi. Přetékáš v Dálavu. Kde jenom jsi?
165. Paprsky všemi směry jdou. Slunce na každém kroku jsou.
166. Tvary se hýbou sem a tam. Ruce a nohy, hlava a trup, vše co by klam.
167. A přece: Hluboce kouzelné. Uchvácen Sebou jsi sám.
168. Maso a kosti a k tomu krev, to že člověk jest? Jak podivné.
169. Radost a žalost a k nim ten jenž hledí vedle, to že je skutečné? Jak podivné?
170. Pět okénky hledíš ven a šestým skryté obrazy rozvíjíš. Jestlipak o tom víš?
171. Pociťuješ se „já“. Ach, nech toho! Strast jest skryta v tom. Což necítíš?
172. Postoj hluboké pokory cítíme k pravému Učiteli, jsme-li pravými žáky.
173. Nesmíme mít postoj jiný však k jedincům jiným, neboť déšť Svatosti jenž stále se vylévá, bychom nepostřehli.
174. Ke věcem všem, živým i neživým musíme míti postoj Jednoty.
175. Tvar, jméno současně značí. Každý tvar Svatozář v sobě zračí.
176. Když vnímáno je to tak, mnohost v jediný splývá Oblak, který nás halí v Blaženství.
177. Jsou jedinci sešlí tělesně. Jiní zas duševně zakrnělí jsou.
178. Tělesné zdraví, svěžest a jarost ducha též, kterému šťastlivci do vínku při zrození dány jsou?
179. Na zemi všechno uvadá. I diamant zničí čas.
180. Co stále je pravou Zbožností, přetrvá všechn čas.
181. Nevědomost se nápadně podobá obloze, docela zachmuřené.
182. Vědění zase slunce je, jež oblak žádný nekryje.
183. Jak Vědění lze dosíci, když tužba po něm není?
184. Jak možno sluncem státi se, když v držení se smyslu žijeme v setmění?
185. Smích sice žije ve světě. Však není upřímný.
186. Potměšilost se škodolibostí stále se zdržují v úsměvnou ironii.
187. Vždy znovu ohlížíš se po čistém úsměvu. A kde jej nalézáš? V nezkaleném, dětském pohledu.
188. Pobídkou je to lidem všem, aby se k dětskosti srdce navrátili.
189. Když nevíš více, jak se jmenuješ, když zapomínáš slova, tu bouře životní se utišila.
190. Svatostí napojen, podoben bláznů je a také nemluvněti.
191. Když v tomto stavu setrvává, je velké Blaženství to, veliká Nádhera.
192. Zbožnost vane všemi směry. Když smysly naše odumřely, jsme Jí tak mocně naplněni, až přetéká.
193. Hluboká Svatost vane všemi směry a není vůbec k utišení.
194. Kéž každý jedinec tak zří, že On, Nezměrný, jest Svatostí bez mezí.
195. Po dešti vždy se vyčásí. Mnohost v Jednotu splývá zas. Má-li však býti pravé počasí, veliká Zbožnost musí nás prolínat.
196. Semena v obalu jsou ukrytá. On hrubosti je pln. Když obal odstraníme, svítá hned zlato zrn.
197. Žlut s oranží je smíšená a nad ní šedožrak. Vedle zas světlá modř je s horami a uchvacuje zrak.
198. Div přírody je zjevený. Lidé jej nevidí. Div přírody-vnitřního člověk, tím více přehlídí.
199. Stačí jen zapojení v Oceán Jasnosti. V uvědomění toneš hned v Blaženství.
200. Tekutý Oheň pohlcuješ. On vzájemně ti oplácí. Jak dalece se přibližuješ, tak dalece osobnost se ztrácí.
201. Tekutý Oheň hoří, krev okolo se zjevuje. Je-li kdo bdělým, v pozoru, Blaženství samo vibruje.
202. Já – kapička Zbožnosti maličká, cítím živelnou nutnost milovat Oceán Zbožnosti.
203. Proto Oceán celý k sobě přitahuji.

204. Jako vzduch, který vdechují, je nutností pro zjev osobní, též Zbožnost samočinná, je pro mne nutností.
205. Nebýti Jí, zhynul bych v chťičuplném světovém smetišti.
206. Otec všech – vložil do rukou každého lidského jedince Sladkost nezměrnou.
207. Však kdo ji zná? Kam se poděla? Vždyť lidí většina strastí mřou.
208. Pokynu pravého lidé nevnímají. Pokynů zevních jsou plni. Proto velice trpějí.
209. Jako ve světě zevním pokyny přijímáme od představených, tak tomu i ve světě vnitřním je.
210. Kdo pokyny Moudrých poslouchá, jimi se řídí, je mu vždy blaženě.
211. Řekni si, aniž bys pokynu vyčkával: Jako ozon vdechují, podobně Božství, jež všude, všechno je, z celého srdce miluji.
212. Život stává se Písni převelikou, když samočinné je Zbožnosti pravé, vyvěrání.
213. Kdo hluboce samotou zevní miluje, aniž by odpor k bližním svým pociťoval, takovéto Samota vnitřní snadno prostupuje.
214. Kdo nah je, bez oděvu z myšlenek setkaného, je pln Blaženství nezměrného.
215. Kdo hledí zde, tam a vedle, jak poznati by mohl Nezměrné?
216. Tiše se raduje, kdo v Sobě zůstává.
217. Tichostí naplněn, od koho pochybnost odešla.
218. Kdyby zde setina jen víry byla, jak zrno hořčičné, půda by hojně se vláhou zarosila.
219. Kopce však vždy nových pochyb se zvedají – žel, u toho, kdo nemůže, ač přece by chtěl.
220. Však nemůže vejít rozum tam, kde světlo víry není. Nemůže rozum sídlit tam, kde sídlí myšlenek odumření.
221. Zrak, ten hltavý drak, vždy znovu nespásné rozšiřuje.
222. Zrak, ten hltavý drak, bolest vždy novou nepozornému připravuje.
223. Hřeší-li oko, vyvrz je ven, bys Světelnost v sobě měl.
224. Zrak, ten hltavý drak, daleko horším je, než jeho sourozenci.
225. Vnímáním zrakovým myšlení ihned je zmámeno.
226. Jazyk hned nespásná slova hovoří, což velice je škodlivo.
227. Vejdeš-li kamkoli k bližnímu, proč hledíš pozorně kolem sebe?
228. Posuzuješ a kladeš úcty bližnímu, aniž bys dovedl nejprve sobě samému.
229. Vejdeš-li kam, usedni a buď tich!
230. Myšlení když je ztišeno, aniž jazyk má co hovořit.
231. Myšlení, když světa je plno, neklidno, stará se příliš o bližního.
232. Co do toho ti, jak ten či onen žije? Jestliže bližnímu neškodí, jistěže nezhyne.
233. Hleď sobě, sama sebe, ať vnitřní nehyne.
234. Povinnost každého, kdo lidskost na sebe vzal, aby nezměrnou Svatost zbožňoval.
235. Pak nezbyvá mu čas, vésti pomluvy, neb jazyk oněmí.
236. Povinnost každého, kdo oděn v lidský tvar, by Svatost, jež všude vibruje, do sebe jak houba vodu vstřebával.
237. Pak není zde ni zlomek nevíry, neb rozum v Zbožnosti pravé oněmí.
238. Povinnost každého, kdo žije v těle jako král, by nade vše Pravdu miloval.
239. Pak není místa v srdci na lhaní, neboť jen slzy Pravdy zahání.
240. Věz, miláčku, že jsi-li oděn v lidský tvar, je veliký to pro tě dar.
241. Nech zbytečného snažení a v Ticho usedni!
242. Necht' potměšilost v tobě nesídlí!
243. Škodolibost zaměň za soucítění!
244. Je-li zde soucítění, pravý úsměv se na tváři objeví.
245. Různé domněnky, pochyby vznikají, jak ten či onen žije, jak na tom je.
246. Různé dohady a tak dál, aniž by starostlivý sama sebe znal.
247. Tvar zjeví se a mizí zas. Kdo Bezčasovost žije však, tam není vnímán těla plášť.

248. Kdo stýká se sám se S e b o u , ten zklamán nikdy nebude.
249. Kdo pouze v davu šťasten cítí se, čertíky vždy nové v myšlení maluje.
250. Nauč se milovat samotu, neboť v ní velké kouzlo je!
251. Nauč se pozorovat čertíky, neb mezi nimi skryti jsou andělé.
252. „Já“. Co to je? Bublinka malinká. Když zmizí, všude hned plno rajského smíchu je.
253. „Já“. Bublinka malinká. Kde vzala se? Když bobtná, stále se zvětšuje, hned všude plno nářku je.
254. „Já“. Seménko maličké. Když na Oheň Poznání je vrženo, je Všepoznání přítomno.
255. Měj samotu velmi rád! Se S a m o t o u chod' vždy spát!
256. Měj klid velice rád! S K l i d e m velkým, v K l i d u setrváš, až odložíš těla plášť.
257. Miluj v š e ! Však nebud' n i č í m jat!
258. Miluj v š e ! Však současně zří sebe samotného vždycky stát.
259. Miluj Pravdivost nade vše a nebudeš se bát!
260. Budeš se pohybovat a přece budeš v Sobě tiše stát.
261. Jsa nepohnut, budeš se přece pohybovat.
262. Jak mohl bych Nezměrnost v písmenka či slova dát?
263. Myšlení je hrubým projevem Síly, slova hrubším a zjevné činy nejhrubším.
264. Nezměrný je nezměrně Jemným.
265. Má-li býti dosaženo nezměrně Jemného, musíme se Tomuto připodobnit.
266. Jelikož myšlení samo o sobě je hrubé, musíme jíti za ně.
267. Rty se nesmí pohybovat, jazyk musí znehybnět.
268. Z končetin, trupu, šije, hlavy, musí zmizet hrubá síla, tělo musí v pasivitě znehybnět.
269. Rytmus dechu nesmí býti sluchem postřehnut.
270. Za tělesným dýcháním je vnitřní dech.
271. Pozorováním zevního rytmu dechového, tento se ztiší a s ním též myšlení.
272. Je to – jako bychom nedýchali, neboť nozdry se nechvějí.
273. Vědomí je zakotveno v srdci, oči jsou polootevřeny.
274. Páteř je vzpřímena, ale ne jako struna napnutá. Zorničky sklopeny, na špičku nosu zírají.
275. Obličej obrácen je ke straně východní nebo severní.
276. Nic není čekáno, žádáno, chtěno, jen tiše, nehybně se sedí.
277. Oddanost, hluboká Zbožnost je samočinně přítomna. Z ní rodí se ne-myšlení.
278. Mezi obočím jemné teplo samočinně vzniká a zase se trátí, a zase znovu vzniká, až se ustálí. Je těsně spjaté s teplem v srdci.
279. Během dalšího těla zklidnění je ustálené Zbožnosti dosaženo.
280. Teplo, jež jemně tryská, proudí z centra obočního, se šíří.
281. Zalévá jassem jemným, obličej celý.
282. Šíří se dále a rozlévá se kolem hlavy.
283. Jas jeho totožný je s jassem srdce, jež ve zpopelnění také září.
284. Vibrace jemná šíří se dále kolem celého těla.
285. Tělo je jasně vnímáno jako duchové, neb pocit váhy mizí.
286. Okolí běře též nádech snový, neskutečný.
287. Blaženství ustálené, Tichostí prostoupené.
288. Na tento způsob Poznání jemné, velice jemně září.
289. Tak jako vodu lze ústy pít a chlad její cítiti, podobně celou tělesností, každým pórem, uvnitř a vně, lze Oceán Sama Sebe jakožto jemné Blaženství chutnati.
290. Miluj proto veliké trojí ztišení, v němž nalezneš velké Spasení.
291. Zjevný čin ponoř v ne-činění, slovo v ne-mluvení, myšlení v ne-myšlení.
292. Tělesný zjev se vším všudy je kombinací světelných vibrací.
293. Za těmito je čiré Blaho-Bytí-Vědění.

294. Přes to však je spojeno, nerozlučno s oněmi světelnými vibracemi, jako střed plamene je spojen s jeho obvodem i září.
295. Kde není oko, může vzniknouti přání? Nemůže. Podobně je tomu s ostatními smysly, pocity, duchovními představami a vědomím.
296. Je-li oko zdravé, ale mentální vzněty ustaly, vidí a přece nevidí.
297. Jak tomu lze rozuměti? Světelný paprsek sice skrze oko prochází, ale nezanechává vněmu ve vědomí. Proto vidí, aniž by uchopovalo. Proto nevzniká přání.
298. Zírající, zírané a schopnost (zprostředkovatel zrění), jsou Jediné, bez rozdělení.
299. Trojnost slučuje se v Jednotu.
300. Ztratí-li se vědomí v nad-vědomí, není okem ven zíráno a tudíž uchopováno.
301. Je-li tomu tak, není přání, třebaže z hlediska tělesnosti, oko je přítomno.
302. Člověk, jenž nemocen je chorobou egoismu, vidí mnohost. Jako takovou, považuje ji za pravdivost.
303. Když jáství jeho slábne, rozplývá se, mizí ve Světle Jednoty, choroba mizí a on je plně zdrav, zažívaje Osvobození.
304. Když se tak stane, uvědomuje si: Jak jsem mohl býti dříve tak pošetilý, že věřil jsem klamnému jako pravdivému.
305. Rozplývá-li se egoismus, stojíme ve vlastní Záři, nemajíce více žádných tváří.
306. Samozář nás jímá a v ní není žádné jaro, léto, podzim, zima.
307. Je-li Světlo v Sobě ustálené, je to Pralaya. Je-li rozptýlené, je to Manvantara.
308. Tilopa řekl: „Nemysli na minulost, budoucnost, ani na to, že prodléváš v pozorování. Nepojímej Šunyatu (Prázdno) jako nic. Ona není prázdne ničeho, nýbrž Jsoucnem, Příčinou a Původem všeho omezeného.“
309. Aby, kdo se snaží, mohl žítí uvedené, nechť jen pošetilost rozumovou zapomene.
310. Nesmí myslit, hloubat, spekulovat, činit dohady a závěry, ale musí býti plný víry, pokory.
311. Víra, je-li pokorou vedena, vede k Jednotě.
312. Rozum, je-li veden ne-skromností, vede k mnohosti.
313. Je-li ustálená Zbožnost v srdci, nemyslíme na včerejšek, ani na zítřek. Jsme jak děti.
314. Radost Zbožnost provází. Je-li tomu tak, časovost odchází.
315. Je-li uvedené přítomno, vzněty přání se nevynořují.
316. Je-li toto přítomno, není zde myšlenka „já pozoruji“.
317. Je-li uvedené přítomno, není zde rozumování „prázdno je plné“ nebo „prázdno je prázdne“ nebo „ani plné, ani prázdne“ a tak podobně.
318. Je-li tělo v klidu i myšlení s dechem se tiší.
319. Myšlení když ztišené je, Přirozenost pravá svítí.
320. Musí býti přítomna v nás tichost pokorná, má-li býti dosaženo žítí Jednoty.
321. Nemůže být, dosaženo toho tam, kde se zpupnost nalézá.
322. Jako pokora nás vede k slasti, zpupnost zase k strasti.
323. Mravnost, s velkou snahou po Poznání, shovívavost, soucítění, to jsou klady.
324. Neřest s lenivostí, tvrdost s ukrutností, to jsou opět vady.
325. Jako skrze klady lze Jednotu žítí, podobně zas skrze vady strast mnohosti míti.
326. Je to zcela snadné, vybrati si, tou neb onou cestou jíti.
327. Všude plno pohybu je. Tvory všechny pohyb strhuje.
328. Kde je nehybnost, tam je klid. Tam je smrt, stagnace.
329. Pohyb mají rádi lidé. Klidu se zas bojí. Proto nelze vejíti jim v Spasení.
330. Spíše klidný do jehly nit rychle navlékne, nežli neklidný.
331. Spíše tisíc cest nalezne planý rozumář, na nichž zbloudí, než pěšinu pravou, která zakrytá je zelení víry.
332. Nedržme se slepě rozumu. Nemějme též slepou víru.

333. Rozum s vírou dvojčata jsou, jež se velmi dobře snesou. Jsou-li samotni však, každý zvlášť, jsou hned bez srdce a bez hlavy.
334. Je-li tomu tak, fanatismus hned se narodí.
335. „Já“, bublinka smíchu malinká, jsem s Oceánem Radost totožná.
336. Stojím „zde“ a také „vedle“, neb všude se Samoblaženství nalézá.
337. Proč lkal bych, co „bylo“? Vždyť to vše klam.
338. Proč uvažoval co „bude“? Vždyť vše je mam.
339. Smyslovost šálí, v mnohost stahuje. Vím-li to, proč stavěl bych na ní?
340. Smyslovost do smrdutého hnoje tvorstvo stahuje.
341. Víš-li to, vale jí dej! Odejdi od ní!
342. Bublinka Radosti-Blaha. Proč takovou se stala? Protože vzněty žádostí opustila.
343. Vždy znovu k milování osoby se vracíš, ačkoli zříš v tom žal.
344. Vždy znovu hebkost tvaru chutnáš, ačkoli je to kal.
345. Když kal však vniká do krve, tu žaluješ a s nechutí se odvracíš.
346. Když druh tvůj tě zrazuje, tu pošetile hned po druhém se obracíš.
347. Pošetilý, nehledej v světě nic, neb neponeseš jenom jeden kříž, ale z propasti chtěje jich řady dalších vylovíš, jestliže se nezklidíš.
348. Netuž být bublinkou velikou, ale zůstaň jen malinkou.
349. Malinká bublinka když je zničena, snadno je Velikostí pohlcena. Velká však velikou bolest před smrtí zakouší.
350. Vše ve světě chňape kolem sebe. Toť neúnavné je.
351. Když svítá ti však Pravda veliká, chňapání ono tě znavuje.
352. Jen v Ticho noříš se. Ať jiní sem a tam běhají, dokud se také žitím povrchním neznají.
353. Tak jako mravenec leze ke kopci a odtud zase zpět, podobně popleten je celý svět.
354. Sem a tam, sem a tam, a zase zpět, vždy nový, nový vznět.
355. Toť bolestné, toť úmorné pro toho, komu se šířeji oči rozevřely – zírají na cestě k Poznání.
356. Činí se práce ta a ta, jakoby velice důležitá.
357. Činí se to a ono a zase to, co dříve již bylo, aby se prostě něco činilo.
358. Životy myriad bublinek se vynoří a mizí zas. Je málo v nich radosti vnitřní, však více pláč.
359. Svět baví se činěním, dokud nebude sbalen v Nečinění.
360. A když se zase rozbálí, tvorové budou zas ochutnávat, smyslovosti plni.
361. Koloběh řvoucí, nenasytný. Není začátku ni konce ve velkém kolotání.
362. Záchrana spočívá jen a jedině v hlubokém, pokorném Zbožnění.
363. Když tiše sedíme, ztrácíme se v Něm. Tu vše je ihned co by sen.
364. Když nevěrni jsme Onomu Nezměrnému, doléhá strastné poznovu. Proto setrvejme v Nezměrném.
365. Buď věrným Pravdě zářivé, která ti v každý čas vlídně kyne. Ze strastné mnohosti vede tě k Jednotě.
366. Vymaň se z hluboké smyslnosti, která ti po kapkách dává med, jenž v krvi se rychle mění v jed.
367. Tvorové v děsné jsou rotaci. Obvod se děsivou rychlostí otáčí. Uprostřed Tichost však je, Klid.
368. Usedni, milý, ve střed ten, bys v Tichost též byl proměněn, by smyslovost odumřela.
369. Usedni ve střed děsného kolotoče a zírej na obvod. Tam vidíš nezměrná moře strastí sem a tam životů se řítících, rychle zhasínajících a znovu se vynořujících.
370. Kdo oceány strastí spatřuje, netouží více znovu se vynořovat, se smyslovostí vždy znovu se rvát. Prohlédaje, zůstane tiše Sám v Sobě stát.
371. Zastaviv se v Sobě, je jako nic. A přec současně je vše.

372. Kdo smyslovost má za hospodyně však, nechápe vůbec řečené.
373. Světa líc krása je a samý lad. A uvnitř? Samý pach.
374. Fysické tělo též má rub a líc. Na vrchu hezká kůžička a oblý tvar, a uvnitř? Nehezký je var.
375. Pošetilec vždy znovu sahá po svůdném tvaru. Proto vždy znovu se ho chápe žal.
376. Uvnitř vše nehezké, maso a krev, hleny a moč a výkaly se stále hromadí. A vzduch když navždy uprchne, do masa se ihned pustí červi, by hostinu zahájili.
377. Jen pošetilec, i když je poučen, hoví si ve výkalech dál. Moudrý však prchá v klidnou dál.
378. Jelikož lidstvo povrch jenom zří, proto se klamnou krásou, ladností, jež jedem je, zabíjí.
379. Nezří, ó moudrý, povrch listu jen, ale obrať jej také na ruby, jestli jej housenky nemoří.
380. Co dříve nebo dnes, krásným lícem je, zítra v rub nehezký často se mění.
381. Co voní dnes, nebo tě uzdraví, to zítra zapáchá nebo tě otraví.
382. Tak v nespočtu řadách životů našich bylo, vše znovu se objevilo.
383. Prchejme proto před nespásnou smyslovostí, jež v obvodu děsivou rychlostí běží.
384. Vejděme v klidný střed, abychom Světelnosti byli plni.
385. Bublinka malinká bude zničena a objeví se Nádhera, jež není penězi světa k zaplacení.
386. Je všude, všechno, a přece samé nic, proto Ji, smyslovostí nevidíš.
387. Když člověk Zbožnosti je znalý, nelíbí se to Satanovi.
388. Když Satan jiné rady si neví, pomůže mu vždy klín muže, ženy.
389. „Milováním“ ztratí se síla, jež k Sebepoznání je třeba. Žák snadno je pak v Józe vyřízený.
390. Nebezpečí to velmi kluzké je, klín ženy, klín muže. Toť oheň pekelný.
391. Málokdo dokáže oheň ten vzhůru usměrnit a v nebeský je přetvořit.
392. Miliony snaživců padají, utápějí se ve vášni pohlaví.
393. Mamon a pohlaví, toť drak je dvojhlavý, kterému svět se stále klaní.
394. Tichost veliká když vskutku vane, tu Zbožný brzy vstane. Omyje tělo, usměrní dech, skromně se nají.
395. Nedává tělu potravu mnoho, aby se nebouřilo. Jen tehdy snad, když fysicky mnoho pracovat musí.
396. Mamon a pohlaví, hrozné jsou jedy. Sžírají vždy znovu, „věci své“ neznalého, aby jej nakonec zdolaly.
397. Kdo se jim oddá, ten v Józe nepracuje, Jogínem nikdy není. Kdo se jim klaní, je ztracený, nemůže dosíci Osvobození.
398. V kom představa pohlaví stále silně hárá, nemůže ani zbla vnímat, co nebeská je Sláva. A teprve ne, co je to vskutku Nebe.
399. Prchejme proto před smyslností. Kdo nejsi však pro Jógu zralý, přece jen neprchneš. Neztratíš se v Božské Dáli.
400. Však padneš-li, nezoufej. Vstaň a bojuj dál. Pochop, že vrháš-li se v oheň ten, ubývají ti síly, jež potřebné jsou k prohlédání.
401. Jen „své věci znalí“, mohou si bez újmy dovolit „milování“. Z tisíce obyčejně se však nenalezne ani jediný, jenž mohl by si uvedené dovolit bez úhony.
402. Peníze a pohlaví, dominují chudáku i králi. Jsou jeden však velkým, na cestě k Poznání.
403. Vznikne-li smyslná představa, pozorujme ji a ona zmizí. Bláhový jinak si počíná, neb smyslné představy rozvíjí a přirození hned se bouří.
404. Jdeme-li po ulici, neb jsme-li v té či oné společnosti, nehlejte zrakovostí svůdné tvary.
405. Zorničky sklopme dolů a nebuďme udivení. Na špičku nosu hledme a nehlejte, po čem nic není.
406. Zbožnosti plni, vědomě v srdci spočívejme a buďme skromní.
407. Svatostí se opíejme a samočinně též budeme pokorní.

408. Pociťujme Svatost, jež plna je Světelnosti a jež jedině hodna je nezměrného, vždy nového milování.
409. Jen ten, kdo Nezměrností naplněn, žije sto let jak jediný jen krásný sen. Až všečen sen pomine, On nezhyne.
410. Mnozí horalé velkého se dožívají stáří. Co však to je proti jedinci, jenž propadl se v nadčasové hlubiny?
411. Byť jediný jen okamžik se ztratil v Nadčase, zaslouží si více milování nežli ten, kdo sto let živ, osobnosti se stále klaní.
412. Jak možno nám dosíci Nezměrného, jež Oceánem je Soucítění velkého, nechápeme-li, přezíráme-li bolesti druhého?
413. Když v omezenosti jsme se uzavřeli, s osobou ztotožnění, jak možno býti Nezměrnosti plni.
414. Když sta tisíce vznětů jsou vždy znovu živeny, kdy možno dojít nám Stavů, kde není nic již víc, co plameny by hltaly?
415. Velikým bloudem je člověk na pouti pozemské. Tělo a příslušenství stále za „své“ má.
416. Všechno je propůjčeno, nic není jeho. On však neprohlédá, vždy novou smyslovostí plá.
417. Jen jediný však Smysl je, který s velkým „S“ píšeme. Je Tajemstvím věků všech.
418. Zastaví se ihned dech, když v Smysl ten se propadneš.
419. Nezměrné, nezměrně zaslouží si milování. Vše Jemu dejme, a naše necht' není zrnko ani.
420. V hrdélkách mají Jej zpěvní ptáci a v hlase všichni tvorové i ti, co jsou velmi plaší.
421. Vše chvěje se touhou skrytou a podvědomě tuší velikou S í l u skrytou.
422. Člověku jedině je dána schopnost jistá – podivně.
423. Když tiše usedne, vlnění myšlení sleduje, nezemře, živ bude, neb odhalí Nezměrné.
424. Co je TO, co hřejivým teplem srdce plní?
425. Co je TO, čeho tvorové jsou všichni plni?
426. Odkud se bere, co jemnější je všeho vlnění?
427. Co za S í l u to, jež podstatou je všeho snažení?
428. Radost prolíná všechny tvory, když Nezměrnost je blízká.
429. Bolest je uchvacuje, když po pravé D á l a v ě se jim stýská.
430. Tvorstvo chce šťastno být a nechce mřít. Touha v nich dobrá jen tehdy však, když bližním neškodí, ale pomáhá.
431. Tvorstvo chce šťastno být, ale žel, na úkor bližních svých. Toť nemožná je však věc, nebo tímto způsobem vývinu nedojde ani jediný mravenec.
432. Úzce je spojena meditace se službou všem.
433. Úzce je spojena Spása s blaženým pocitem, že všechno šťastno jest.
434. Tvář Pravdy když se objeví, není přítomen nejmenší zlomek protivy.
435. Srdce proto všemu hned rozevřem. Kdo umí srdcem myslit: Kdo radovat se rozumem?
436. Koho je hlava jará? Toho, kdo ničeho nežádá.
437. Kdo je pln Blaha? V kom jeden vznět s druhým se v protivě nemíhá.
438. Kmítočty Blaha jen takovými jsou, když ve vesmírné harmonii jsou.
439. Vše samo musí se dostavit, neb myšlení nelze vůlí zabít.
440. Ono se zvedá a zase klesá zpět. Je třeba nechtěním jej znehybnět.
441. Myšlení sice pánem je, však nad ním větší Pán, je Nezměrné.
442. A ono Nezměrné je všudejsoucí Klid.
443. Pohleď, jak dýše z trav i stromů všech. Vše plno Klidu jest.
444. Jsme-li si vědomi onoho ustání plně, veliký Klid vše jest.
445. Miluji Nezměrné, bez Něhož nemohl bych žít.
446. Jsem Jím a Ono mnou. Všude je samý Klid.
447. Vše jása, se raduje. Bolest jen tehdy se zjevuje, kdo v harmonii sám se sebou zapomněl být.

448. Vše je plno života. Zrak nestačí jej uchopit. Když ani nesnaží se o práci tu, Blaženství jde mu vstříc.
449. Učená slova pronáší ústa mnohá. „Monismu“ v ústech plno má.
450. „Jednota“, slovo to, po česku řečené, není tam, kde srdce je rozumem stísněné.
451. Měním prý se, od hodiny k hodině, tak „monista“ jistý děl.
452. Zapomněl však na vědění, že člověku třeba pravého Zbožnění, by stálou Měnivost ve stálém Klidu zřel.
453. Jiný zase prohlásil, že plný smyslnosti jsem. V myšlenkách sám se jí zabýváje, neví, že smyslnost je pouhý sen.
454. Tak a jinak těž baví se „onen“ a „ten“.
455. Tvary však všechny jsou uvedeny v plen, když čas jejich nanejde.
456. Jen jediné setrvává, jež nádher všech je Nádhera. Kdo Radosti pravé je pln, proč by Nádhera ona trvale v něm nesídlila?
457. Ó, pravá Radosti, jež prosta jsi všech bolestí, proč takovou ses stala?
458. Protože myšlení jiskřivé, jež v mnohost jsi rozvinula, jen jako snové odevždy jsi zřela.
459. Tělesnost klamná je. Všechno je v pohybu, měnivé, nestálé.
460. Tělesnost mění se od hodiny k hodině. Vše pouhé zrcadlení nezměrné S í l y je.
461. Tajemství tvoření když odhaleno je, tu Život do slov vložit snadné je.
462. Nekonečno vyvěrá Samo ze Sebe. Líc s rubem na jediné látce je.
463. Prvky radosti, zbavením se sobectví, rozvíňme!
464. Prvky jež ku Spásnému vedou, prosty jsou prvku sobectví, jez plný bázně jsou.
465. Já – kapička Zbožnosti maličká – jsem Oceánem celým.
466. Na tělesné, v němž přebývám a na vše kolkolem, jako na sen hledím.
467. Tvary mlžný nádech mají. Zrak ostrosti když vnímá, snadno se znává.
468. Aby se zrak Poznáním osvěžil, ostrost profilů ve snovou proměnil.
469. Následek – srdce je Blaženstvím zaplavené.
470. Prostota – to slovo kouzelné. Co velikosti skryto v něm.
471. Prostora – ta skryta v skutku v ne-myšlení je. Kdo pochopí TO – Nezměrné?
472. Prostora – Nezměrnost ztápí tě, když prostotu pochopíš.
473. Prostota. Jak dítě s čistými očkami vypadáš, víš-li že sídlí tam, kde vládne – neuchopíš.
474. Prostota – slovo kouzelné. Vnímáš-li v skutku, u srdce je hned blaženě.
475. Prostota. Vždy znovu tě zaplavuje. Chceš-li se Štěstí přiblížit, uč se žít přirozeně.
476. Prostota. Je prosta lži a proto bázně. Víš-li to, Pravdivost miluj nade vše.
477. Jednoduchost je Látkou, v níž mnohost je smíšená.
478. Jednoduchost je bez oděvu, odevždy nahá.
479. Jednoduchost je cestou ku Štěstí. Kdo opustí ji, provází jej neštěstí.
480. Jednoduchost – je modrá obloha. Pohlédneš v její hlubinu a slast tě ihned jímá.
481. Prostotu a Jednoduchost nelze nám vnímati-žítí, schází-li pokora.
482. Chceme-li velcí být, snadno nás drtí osudová kola.
483. Zevní nátěr je-li hezkým, srdce čistým ještě nedělá.
484. Slova krásná jsou-li, nemusí být vždy dobrotou prostoupena.
485. Myšlenky když vzosné se vynoří, nejsou vždy uskutečněny. Proto je člověku třeba skromnosti a pokory, jako soli na chleba.
486. Tiše stojí lesní stromy. Jakoby oněměly v úchvatném Mlčení.
487. Tiše tě prostupují. Jsi zcela naplněn jimi. Nohy ti znehybněly v úchvatném Mlčení.
488. Tiše jsou hvozdy smrčín a jedloví. Kdo ví, ten také s nimi znehybní.
489. Slova se propadla, neb hrubá to odezva lidského snažení.
490. Velice tiše hvozdy jehličnanů jsou. Větrky v luka šeptat odešly.
491. I zpěvný opeřenec ztichl. Ani zde nikde není slyšet lidský smích a přece zde tiše spočívá lidský tvor.

492. Stojí a stojí a stojí dál. Jakoby zapomněl jít. Je naplněn až po okraj – hluboce tich.
493. Mohutná Dálava zjevnou se stala. Koruny sklonily se v Zbožnění.
494. Slova se před tím na rty drala, jazyk však zůstal němý.
495. Velice tiše stojí stromy. Šeptati přestaly v hlubokém Zbožnění.
496. Tak jako lidský tvor, jsou také po okraj Zbožnosti plny.
497. Tichost propastná všude je. Toť úchvatné.
498. Snad nejste toho vinny čarovné jehličnany, že jeví se to jako takové?
499. Nehybný lidský tvor Blaženstvím znehybněl, nemůže se hnout.
500. Nehybný lidský tvor zapomněl jít. Zapomněl sám sebou být a proto Sám Sebou se stal.
501. Ztichlá je lesní hlubina, tichá je těž lidská pěna.
502. Sta stromů smrkových, jedlových jása. Jaká to krása. Vždyť lidský tvor nám rozumí.
503. Lidský tvor zapomněl, že má nohy. Vůbec mu neslouží. Stojí a stojí. Sám v Sobě stále stojí.
504. Lesní cesta. Je ticho na ní. Vpravo i vlevo hvozdy šumí.
505. Po stezce dvounohý kráčí. Krok co krok, velice zvolna jde.
506. Tělo se potácí jako opilé, ačkoli jediná krůpěj zevní nezkalila myšlení.
507. Oči na špičku nosu zírají, aniž by chtěly.
508. Samoděk taženy jsou k pravému Zdroji. A hvozdy tiše pění.
509. Cesta je prostá kamení, ačkoli vedle je svah zrádný.
510. Tělo se zvolna však pohybuje, bezpečné kroky činí. Vše plno je ochrany.
511. A znovu, jako dříve – ustává šumění. Jediný lísteček se nepohne.
512. A znovu – co jen to je? Co tělem hýbe? Co pojednou způsobuje, že nohy dále neslouží?
513. Tiše, tiše v S o b ě ztracen stojí. Dvounohý zmizel, není k nalezení. Cesta se v mlžnou proměnila a nakonec se rozplynula.
514. Tiše, tiše – kdo jen v Sobě Sám stojí?
515. Tiše – vždyť samo je to Vesmírné Mlčení.
516. Chodec a cesta a okolí, v hlubokém ztratily se Mlčení.
517. Tichá je lučina rozkvetlého kvítí. Potůček tudy se ubírá a vše se v rose třpytí.
518. Jak sen jeví se objektiv, když Subjektivní svítí.
519. Tiché je spočinutí. Tichá je Hlubina. Tiché porozumění.
520. Nehlučné, mlčenlivé je veliké Soucítění.
521. Kdo ví, je tich. Když promluví, mnoho poví mála slovy.
522. Když jeví se Poznání, mluva se rozplývá v Mlčení.
523. Buď proto tich a věz, že vše je Bůh. Široce srdce rozevří a jazyk znehybní.
524. Vzněty se snadno rozplynou v Nechtění.
525. V sebezapomnění, přestáváš používat nohy. I ruce bezvládně klesají, neboť jsi líný pohybovat jimi.
526. Je obtíž bydlet v těle zjevu takovému, kdo vešel vsutku Domů.
527. Proto „své věci znalí“ když čas se dostaví, tělesnost rádi opouštějí, aby se více do žádné nevrátili.
528. Prostota, jednoduchost. Veliká tajemství je těchto slov.
529. Vlastníš-li k Pravdě oddanost, prohlédáš strastnou složitost.
530. Nehluční buďme v hlučící společnosti. Oděv neberme na sebe nikdy skvostný.
531. Pro divokost tělesnosti a mluvy je velmi rozčereho i myšlení. Velice jemné však, velice tiché je velké Poznání.
532. Je-li myšlení divoké, nelze v jeho rozčereho zřítí vlastní tvář Pravdy.
533. Buďme proto tiší ve světě. Svět bude křičet za nás a mimo nás, ale nikdy nás nesplete.
534. Kdybychom hlučeli se světem, nejsme děti Pravdy, neb svět nás rychle zmámí.
535. Chceme-li se lišit oděvem, účesem, vlasem, vousem a mnoha jinými tělesnými znaky od druhých, jak můžeme vplývat v Pravdu?

536. Chceme-li býti „jinými“ než jsou „druzí“ tělesně, zevním postavením atd., hárá zde ctižádost. Proto ji odstraňme.
537. Postřehneme-li nežádoucí prvky v sobě, odstraňujeme je. Ctižádost je jedním z nich, jednou z velkých brzd na cestě.
538. Učme se vždy znovu tichosti těla, mluvy a myšlení, nebo uvádí nás k Poznání.
539. Blahoslavení, kteří se v tichosti sami sobě ztratili, neb Sebe našli a jsou plně živi.
540. Strastiplní jsou ti, kteří „já“ si ponechali, neboť za živa hrijí.
541. Blahoslavení, oddanosti plní, plačící pro TO-Poslední, které je bytostem všem nutnou životní Solí.
542. Strastiplní jsou ti, kteří milující vždy znovu vábné tvary, v Beztvarost vstoupit se bojí.
543. Děšť Pravdy omývá takové, kteří jsou plni pravé touhy.
544. Strast zjevuje se všude zas, kde smysly libují si v chtíčuplné louži.
545. Chceš Pravdu znát a při tom mít celý svět? Chceš v Dálavy cestovat a navštěvovat kabaret?
546. Svět omezenost jest-tělesnost znamená. Kabaret křiklavá mnohost jest, rychlá, bolestná proměna.
547. Svět nespočet chtivých vznětů jest a hrijí za živa. Kabaret – toť všude samý řev. Povrchnost znamená.
548. Kdo po kabaretu touží, je vlažným jen, a jako takový, bude z Úst Božích vyvržen.
549. Nemůže Božství mít a zřít, kdo světem omámen.
550. Jen bloud se chová tak. Radostné stále chutná-li, v strast mění se mu na omak.
551. Koncertní síně jsou plny chudáků. Chutnají krásu tónů. Nevědí vskutku však co je to „jíti Domů“.
552. Ptačí zpěv časně z rána, je píseň stále známá. Přece však neznají.
553. Ptačí zpět časně z rána, k Božství tě rychle přivádí, neboť je přirozený.
554. Složitost odvádí, prostota k Jednotě uvádí. Usedni proto raději v klín přírody než v koncertní síni.
555. Kapička vína slastná je a láhev celá strastí je.
556. V kapičce atom Božství je a v láhvi zase výbuch je.
557. V Sobě se zhlížím ve velkém Zbožnění a nejsou místa na zemi, jež by Mne obsáhly.
558. V radostném hledím Mlčení, že další kapička vědomí, změnila se ve Vševedomí.
559. Skrytá příroda jásá, že zjevuje se Spása ve bdění.
560. Stoletý horal trochu prohlédaje, praví: „Nechci již déle žít. Lidé moc hluší, nikde není klid.“
561. Není-li klidu na horách, jak mohl by býti v dolinách?
562. Není-li srdce ztopeno v Poznání, neklidnost všude je mámí.
563. Prchej před tím, aby tě druzí co Světce zřeli. Myšlenky jejich se přilepí na tebe a nejsi v Bohu celý.
564. Prchej před sebou sám, chceš-li bys Sám Sebou se stal.
565. Hlubší je Poznání, než nejhlubší moře. Snadno tě zbavuje velkého hoře.
566. Je čistší než nejčistší diamant skvělý. Malé já, ve světě ztopené, ničeho o Něm neví.
567. Veliké, mocné je světové snění. Za ním však daleko větší, mocnější, je stálé Bdění.
568. V Nezměrném ztopí se, kdo Nezměrným se stane. Tvárlihost pro něho plevellem se stane.
569. Velkého zaslouží si klanění, v každické chvílce, již na zemi.
570. Prostota třeptá se. Nikdo Ji nevidí. Prach ulic též většina přehlíží.
571. Prostota kraluje bez koruny. Hvězdná bář je pouhé JEJÍ zrcadlení.
572. Jak vůně kvetoucích lip se šíří, podobně Zbožný vnímá Praducha bez obtíží.
573. Tak jako mládě po matce vždy znovu touží, podobně po Pravdě toužící, jenž prchá před světa louží.
574. Kdo napadá Svatého zde „na zemi“, nenajde pokoje ani „na nebi“.

575. Kdo tupí Světce, který mu v soucítění Světlo nese, takový v příštích „ted“ přetěžké břímě ponese.
576. Kdo chytá Svatého „za slovíčka“, by rozumem se mohl blýsknout, toho osud sám donutí, že hlavou musí o zem křísnout.
577. Takový zpupný nepozná Nádheru Sebe. On nikdy v žití vezdejším nevstoupí v pravé Nebe.
578. Kdo oddán je hluboce svému Učiteli, takový jistě vejde v Bezpečí před světa mučiteli.
579. Prázdna je hlava jež naplněna je až po okraj otrubami. Prázdne jsou řeči bublavé, z nichž nezají Mlčení voňavé.
580. Po dlouhé době jsem vstal, bych na „filosofickou diskusi“ se podíval.
581. Nezřel jsem Mlčení voňavé, však stálé hovory bublavé.
582. Viděl jsem, že vše je jako dřív a bydlit ve světě, toť kříž.
583. Sbalil jsem znovu smyslů šest a znovu usedl v Sebe zpět.
584. Tak bydlím „světa prost“ a stále je zde Svatý Host.
585. Naplněn jsi-li po okraj, nakonec puká džbán a všude, všechno, Svatost jest.
586. S každým takto jest kdo nechce zcela nic. Velice trpí ale ti, kdo chtějí stále „víc“.
587. Kdo obratného jazyka, tomu S r d c e všech uniká.
588. Nechtěj mít proto jazyk ostrý jako meč. Chtěj tichým Mlčením jen bránu Pravdy stéct.
589. Nespěchej vždy znovu do kina, když všude je samá mnohotina.
590. Po dlouhé době jsem vstal, bych v jiné „soukromí“ se podíval.
591. Nezřel jsem Mlčení voňavé, však myšlení jen bublavé.
592. A z něho stále „bublá svět“, šíříc kol sebe jed.
593. Viděl jsem, že svět je jako dřív. Zůstal jsem proto v Sobě tich.
594. Z Ticha vyhlížím v Zbožnění a nejsou tvorové na zemi, kteří by pochopili.
595. Jen ten Mne chápe, kdo se Mnou totožný, neb jinak? Je to nemožný.
596. Tichost je otvírá jak lotosový květ, jenž neví, že plod bublavý je, kalný svět.
597. Tichost se šíří stále víc a není kalného již nic.
598. Kal pokrytci vždy znovu zří. V pomluvách svázání jsou otěží.
599. Kal vždy znovu kol sebe vrhají ti „zlí“, než poznají, že velice jsou „dobrymi“.
600. Vyprávím v Zbožnění pohádky pravdivé, kterým věří však jen „dětí“, neb v uších „dospělých“ zní jako smetí.
601. Vytvářím a přece jsem tich jak pěna, neboť to Písň pravé je jenom ozvěna.
602. Hovořím o Štěstí, jež nikdy nepoznalo neštěstí.
603. Zpěv tento věnuji toužícím a také Zbožným – Mlčícím.
604. Aby zde mohlo nastati Poznání, musí býti přítomny předběžné klady.
605. Je pravdou, že každý sám Pravdu pro sebe ze Sebe vybojovat musí.
606. Je pravdou také však, že předběžná harmonie být zde musí.
607. Pácháš-li nepravost svému bližnímu, podmínky nezjeví se, bys vejítí mohl k Sobě Samému.
608. Vejdeš-li v hlubokou harmonii s bližním svým, tu, i kdyby veliké byly tvoje chyby, jsi v okamžik ten zcela čist a bez chyby.
609. V ten okamžik je rozjímavá pozornost přítomna a též je neochvějná snaha tvá.
610. Jsi-li v hluboké harmonii dokonce se svým Učitelem, tu Jeho Láska-Milost ostatní překoná.
611. Tak tomu vskutku je, že každý si tolik nabere, na kolik zralý je, jak velikou je jeho oddanost k Učiteli, k Pravdě.
612. Čím hlubší harmonie vnější, tím hlubší meditace „vnitřní“.
613. Čím hlubší meditace „vnitřní“, tím bližší je Osvícení.
614. Za hlubokou oddanost bližního, přál jsem si. Ne pro sebe. Přál jsem si „ó, kéž prohlédne“, a bylo N e b e .

615. Za oddanost pomoc, za věrnost, víru, pomoc, za zbožnění, Pravdy naplnění.
616. Jest dvacet let pozemských již tomu, co kytici bílých květů jsem natrhal a vešel hluboce Domů.
617. S odstupem času se velmi rozmnožily a teď je všechno bílý. Zelený koberec víry květiny bílé postříbřily.
618. Zevní květiny vadnou, však vnitřní stále rozkvétají během časových období.
619. Vlny Milosti zasahují, pomáhajíce k Probuzení, u těch, kdož Pravdu nade vše milují.
620. Vlny Milosti Guruů zasahují a pomáhají našemu Osvícení, jsme-li jim hluboce věrní. Proto vskutku, čest a sláva budiž celé jejich dynastii.
621. Kde je „bdělá“ pozornost sebe, zmizela-li dvojnost?
622. Jak bychom se mohli „odněkud“ „někam“ dostávat, není-li „odkud“ a „kam“.
623. Vskutku, je-li přítomna plynulá bdělost, přestává býti bdělostí, neboť bylo dosaženo volnosti.
624. Vskutku, je-li přítomna plynulá bdělost, není třeba žádných „cvičení“, neboť byla poznána jako klamnost.
625. V Procitnutí smějeme se pošetilosti klamných bublinek, které další klamnost rozvíjí.
626. V myšlení je pouto, nebo osvobození. Moudrý pomocí myšlení vchází v ne-myšlení, v Probuzení. Nemoudrý, pošetilý, vždy znovu bloudí.
627. „Zlo“, „dobro“, tyto protivy nás mámí v nepoznání.
628. A přece: K Procitnutí je třeba, varovati se zlého činění, neboť skrze zlo k dobru, skrze dobro k ne-činění.
629. Všichni jsme TO odjakživa měli, stále máme. Všichni jsme TO zapomněli; proto jsme vždy nová těla brali, jimi se přioděli.
630. Všechny světy nevyváží Poznání, které značí „konec bloudění“.
631. Všechny světa radosti nevyváží Kliduplné Poznání, které značí „konec bloudění“.
632. Všichni tvorové instinktivně touží po Probuzení. Zahrňme je proto všechny ve velikém Soucítění.
633. Tiše, plno Soucítění, v Sobě spočívá vesmírné Mlčení.
634. Dospělé mládě vrabčí, jež létat velice dobře umí, křičí a křičí časně z rána, zobáček otvírá. A hned na to přilétá jeho máma.
635. Je o mnoho menší než dítě její. Zobe a zobe a stále potravu vsouvá v rozevřený zobáček dítěte.
636. Sama jíst zapomíná, v lásce své a povinnosti, aby nezmeškala. Sama jíst zapomíná, zobáček vždy znovu v zobáček rozevřený potravu vsouvá a mládě křičet přestává.
637. Dospělý dvounohý, je-li pln veliké touhy po Pravdě, též volá, křičí, pláče a naříká, srdce své v touze veliké otvírá.
638. Nářek ten slyší Matka všech světa dětí. Spěchá velice rychle a Nektarem Nesmrtelna plní srdce svých dětí.
639. Sama Sebe Matka všech dává. Na Sama Sebe zapomíná, podobně jak ptačí máma.
640. Na Sama Sebe zapomíná, proto JÍ neubývá, proto je Sama stále Nektarem Nesmrtelna, jež každý individuální tvor instinktivně hledá.
641. Na sama sebe zapomeň, bys Nektarem Nesmrtelna též byl naplněn a přeměnil se v Něj.
642. Když darmo jsi vzal, zdarma dej dál. Nevnučuj však těm, u nichž pýcha, zpupnost převládá. Dej těm, kteří se rádi zprošťují sebe.
643. Chudoba s Chudobou když se slučuje, Království Pravdy panuje.
644. Bohatství s bohatstvím když sloučíš však, vznikl hned veliký kopec sobectví.
645. Bohat je někdo myšlenkami a přece chud. Bohat je jiný zlatem třípytným a také chud.
646. Bohat je další myšlenkami, které jsou cennější zlata zrn. Bohat je další mnoha statky, jež cenu nemají víc než drn.
647. Podivné, jak v světě je vše spletené. Podivné, jak vše je chtíčem zmámené.

648. Bohat je nezměrně, v kom žádost zhasla. Bohat je natolik, že toho nevyváží cena všeho zlata.
649. Podivné, podivné – co nejsnadnější je, že je tak těžko dosažené.
650. Podivné, podivné, že TO, co nejprostší ze všeho je prostého, není pro spletitost chtivých vznětů zjevené.
651. Podivné, podivné, že každé novorozeně je TOHO plné a dospělí neví o TOM ničeho.
652. Zázračné, jak snadné nesmírně je dosažení TOHO, po čem celý svět stále prahne.
653. Zázračné, úžasné, jak úžasné snadné je žítí TO, po čem každý tvor instinktivně prahne.
654. Jak můžeš tvrdit, že je TO obtížné dosíci?
655. Jak můžeš tvrdit, že vyvolení jen mohou se ztápěti v Nezměrném?
656. TO pro každého je a není privilegiem jen „jednoho“. TO každý vlastní, neb je to pravá Přirozenost jeho.
657. Jak to, že ses sám od Sebe odpojil a neznáš Nezměrné?
658. Proč vyvěráš stále v impulsech žádosti bezmezné?
659. Sta, tisíce vznětů blýskají. Jdou bleskně za sebou a též se proplétají.
660. Kde je oheň, probíhá proces hoření. Kde je popel jenom jen, nalézá se zpopelnění bez hoření.
661. Kde oheň je, tam bleskně řady vznětů, které se zvedají, hoří a mizí, aby se nové v zápětí zas zvedly.
662. Kde není „potrava“, není již, co bychom „jedli“. Pozor však na toto právě řečené, neb je to symbolické.
663. Kde není potrava ze vznětů, může co hořeti?
664. Kde není chtivých vzletů, může co kamkoli letěti?
665. V uhaslé žízni nemusíš více pítí již. Piješ však přece, abys pil, abys s tvárlivostí v harmonii byl.
666. Mír budiž s vámi se všemi, čtenáři pozorní. Necht' v srdcích svých jste pokorní k Tomu, Jenž Všudejsoucí je a Nezměrný.
667. Ticho je vskutku kouzelné, kdo zná je jako takové. Jinak však děsí veškeré světské d ě t i .
668. Ticho je hluboce čarovné, kdo zná je jako takové. Jinak však k zbláznění přivádí mnohé d o s p ě l é .
669. Mnohý se zbláznil v mnoha předchozích životech v touze své po Pravdě.
670. Mnohý se zbláznil z ticha, jiný zas z hluku.
671. Hledá-li vskutku člověk Pravdu, nesmí jen v mozku sídlit, ale musí dát na srdce pravou ruku.
672. A v srdci musí cítit odezvu. Pak správně činí vše a zapomíná slovo „mé“.
673. Ve službě mnohým bližním svým, ego velice slábne, tratí se a Pravda se přibližuje.
674. Pak nemusí mítí strach. Pak nemá se čeho bát. Když v službě bližním zná sebe obětovat, Božství je ihned jeho Mát'.
675. Dvakrát když tlučeš mocně Božství na dveře a ONO v Mlčení přece ti neotevře, tu po třetí se neodrad'.
676. Když ani po třetí nikdo ti nejde otvírat, tu zatluč sedmkrát. A opevněné hradby Jericha, počnou se ihned sypat.
677. Když Vznešenost Nezměrná zří tvoji pokornou vytrvalost, spěchá nakonec Sebe ti dát.
678. Zbožnění velkého zaslouží si Nezměrný, ve dne i v noci. V každíčkou chvíli buď ochotný, bys Nezměrnosti hold svůj vzdal.
679. V každíčké chvíli za noci buď připraven, i kdybys velmi tvrdě spal.
680. V „diskusi bublavé“ bývá obyčejně jen jediný, který má na kraji „slzy voňavé“ v touze své po Pravdě.
681. Z větší části však znovu vždy, vzájemné povyšování ega panuje.

682. Jen takový jediný, jenž plný oddanosti je, dosáhne brzy Sebe spasení.
683. Je proto na tom lépe oddanosti plný, nežli přemnozí rozumáři, kteří zapomněli, že srdce v těle mají.
684. Jistá žena moudře prohlásila: „Chtěl by vidět do Nebe a při tom si nevidí pod nohy.“ Návštěvník jistý ji polámal Iris-fialové květiny, když hlučně přišel s houští názorů o Buddhově Učení.
685. Tělesně kamkoli vkročíme, proč činíme zbytečný hluk kolem sebe? Jestliže nemá zvěř a ptactvo též daleko od nás prchá, tím více andělé.
686. V přírodě člověk duševně a tělesně rekreuje. Když však je tělesně hlučným, duševně degeneruje.
687. Lidé se chovají hůře jak divá zvěř v „moderní době“. Tygři jsou krotcí v poměru k člověku v „dnešní době“.
688. Zbožnění Nejvyššího, zbožnění Nezměrného nemohou dosíci lidé, pro svoje skutky, řeč a myšlení tvrdé.
689. Hlučení zaléhá v uši v městě i na venkově. Jen tiší znají Ticho, uvnitř i vně.
690. Hlučení jazyka, rádia a televize, hlučení těch „nahore“ i těch co „níže“ – „pod zemí“ – „nad zemí“ – hlučení všude je. Jen tiší mají Ticho uvnitř i vně, jež pro ně Jediné jen je.
691. Nesčetně vždy nových svodů všude je. Toť obraz světa je.
692. Úžasné zjištění je to pro toho, kdo prohlédne. Zde, tam, onde, vpravo, vlevo, vpředu, vzadu atd., nesmírně tajemné a propastné vše je, nesmírně chytlavé pro bloudivé.
693. Noříš se, by ses zas vynořil, plníš se, by ses zas vyprázdnil. Noříš se, ačkoli není kam, prázdníš se, ačkoli je to klam.
694. Hovoříš a pojednou jsi tich. V Sebe se propadáš a jako jméno-tvar, přestáváš sebou být. Jsa Tichem sám, sám Sebe utišíš.
695. Kamkoli vkročíš, všude jsi vskutku tich, když smyslovost nevnímá tvar-jméno víc.
696. Tak vskutku tomu je u toho, kdo Dítětem Ticha je.
697. V Ztišení Mírnost panuje a také Klid. V klamně mnohosti žijeme – v pravdivou Jednotnost musíme vjít.
698. Bez sklonu, odklonu je takový kdo natrvalo vešel Domů. Je jako popele hromada, v němž poslední jiskra uhasla. Bez sklonu, odklonu a také beze středu.
699. Zbožnost se Zbožností splývá, když Zbožnosti být přestává, když není žádná námaha – zbožnění.
700. Prostota jako taková není, podobně jako Zbožnost, neboť co za slovy, jmény, slovními pojmy vězí, TO není nikdy slovy k vyjádření.
701. Nesčetně slovních svodů je. Květnaná mluva sama od sebe zcela nikam nevede.
702. Pohleďme tiše proto v hlubiny Sebe a slova, myšlení – zapomeňme.
703. V Mlčení hlubokém, které je nenásilné, setrvávejme!
- A U M
704. O = Nekonečno, v Sobě uzavřené.
M = ukončení projevu, ukončení vyzarování, ukončení mluvy.
705. OM = Nekonečno mlčící = nekonečné Mlčení.
706. AUM = Svatý Prazvuk stále jsoucí, nezrozující se a nehynoucí.
707. AUM = vše projevené, smysly vnímatelné i nevnímatelné.
708. A = počátek, U = střed, M = ukončení.
709. A = zrození, U = žití, M = smrt.
710. A = život, U = strast životní, M = ukončení této strasti.
711. A = hrud' v lidském těle, U = hrdlo, doznívání M = téměř hlavy.
712. M = břicho v lidském těle, M = smrt i život. Proto v břiše jsou prvky života i smrti těla.
713. A = zrození světa, tj. zrození strasti
714. U = velikým úpěním všeho tvorstva, úpěním světa.

715. M = zakončením tohoto úpění. Jest odpočinkem světa.
716. A = rozbalení se světa, U = jeho žití, M = jeho sbalením.
717. A = bdění, U = snění, M = spánek bezesný.
718. Jest hluboký, jemný, tajemný zvuk A. Jest hluboký, jemný, tajemný zvuk U.
719. Jest veliké umění spojené s Osvobozením skryto v doznívání zvuku M.
720. V tomto doznívání je Ticho-Klid-Spočinutí neskonale.
721. AU = stále vibrující bolestivé Samsaro, tj Manvantara.
722. V připojení a doznívání M, slučuje se Samsaro s Nirvánou, tj. Manvantara s Pralayaou.
723. A není v pravdě dvojnost těchto dvou, neboť Samsara je Nirvánou a Nirvána Samsarou. Vše je Blaho-Klid.
724. Jako všechny vody vyvěrají z jediné jen vody, podobně všechny zvuky vyvěrají z prazvuku AUM.
725. Jako různé zbarvení oční duhovky nemá ničeho společného se schopností vidění, podobně všechny zvuky jsou klamné. Jedině AUM jest pravdivé.
726. Nelze AUM oddělit od ne-zvuku, podobně jako Samsaro nelze oddělit od Nirvány.
727. Nelze podobně vanutí vzduchu oddělit od vzduchu nevanoucího, podobně jako vody vlnění od vody ztišené.
728. Pevnost země též nelze oddělit od země samé, podobně jako žár a světlo ohně od ohně samotného.
729. Podobně je tomu se Samsarem a Nirvánou, s Pohybem a ne-pohybem Praživota.
730. Jako stav bdění nelze oddělit od stavu snění a tyto dva stavy od hlubokého spánku beze snů, neboť v pravdě jsou úzce propleteny a v pravdě jsou klamné.
731. Podobně nelze v pravdě oddělit A od U a tyto dva zvuky od M, neboť tvoří nedílnost všeho stvořeného, tj. světa, vesmíru, tvorstva.
732. Jako Prazvuk AUM když doznívá v mlčícím M, ihned zase vyvěrá z Ne-projeveného, Ne-pohyblivého, podobně jako vlny z vodní hladiny.
733. Podobně, neustále, v každém časové jakoby období, je stále mnohost tvoření, ačkoli v pravdě ničeho není tvořeno, nic nikdy nebylo stvořeno.
734. Jsi-li tělesně postaven v prostředí mocného hluku, tu naučíš-li se milovat ticho, snadno v něm vnímáš Ticho Sebe.
735. Jelikož ticho tě přivádí k Pratichu, i v mocném hluku Praticho Sebe Žiješ, neb hluk je dítětem ticha.
736. Děsivý je mocný hluk pro neznající Sebe a pro ty, kteří slyší jej poprvé. Pohlcuje je a zcela rozrušuje ústrojí nervová.
737. Pohlcuje je a tříští myšlení ucelené, na vědomí stanásobné, jež stále žádá různá požitky tělesné. Proto většina je lačna po všem, co velmi smyslné.
738. AUM = Svatost bezmezná v jeho tichém doznívání.
739. Stav Čtvrtého-Nezměrného je pocítěn, žit a jsi bez váhání.
740. AUM = hlubina Ticha v jeho doznívání. Jsi jist Sám Sebou, není žádného „zde“ a „tam“. Není žádného opírání.
741. Podobně jako zevní mocný hluk rozrušuje nervy, tříští vědomí, podobně zvuk AU tříští síly myšlení, rozrušuje nervy a je pln utrpení.
742. Proto, aby utrpení bylo odstraněno, je přítomno tajemné, mlčící M – plné Spásy.
743. Protože Božství je jemnější jemného, vzalo Sobě šat zvuku prvotného.
744. Když v hrudi lidské se rodí Zbožnění Nezměrného, tiše se ozývá A. Nejprve trpí, touhou po Nebi.
745. Spěchaje vzhůru k Nebi, do hrdla dere se a končí na temeni, v bezmezném uctívání-Poznání.

746. A – činností je Nezměrného.
U – tvorů všech je sten.
M – odpočinek Nezměrného a utišení tvorů v Něm.
747. A – ústa otevřená jsou, jež žádosti plna jsou.
748. U – v touze volá, by žádostivost byla ukojena.
749. M – ústa jsou zavřená. Je tomu tehdy, když mysl znehybněla.
750. A – síla je přitažlivá. Strast sobě však volá.
Když M však přítomno, jest ve smrti síla ta v pravý Život přetvořena.
751. Svět tvarů, i tam, kde idea, tam všude vládne A.
I ze světa hlubokého snění vše k projevu zvuk A.
752. Je proto ve třech světech přítomen. Jen Čtvrtý Stav je zvuku toho prost, když přítomno není M.
753. A, U, M, sloučené, je vše. A nic není mimo AUM.
A, U, M, rozdělené, tak jak je, je chaos.
AUM zcelené je Blaho-Mír-Klid-Vědění. A vše je jako takové.
754. Tak jako počátek všeho stvořeného jest A, podobně prvotním je písmenem v abecedě.
755. A všechna nemluvnata, když přestávají jimi býti, volají nejprve A.
756. A všichni „dospělí“, stanou-li se Mudrci, Zřeci, mají více ústa zavřená a méně otevřená, neboť řeč jejich v M zakončila.
757. Jsme-li plni světa, jsme plni A. Vždy znovu voláme, vždy znovu v novém chtění, á,á,á.
758. Jsme-li plni světa, chtění se mohutně rozvíjí ve snění. Tvary jsou mlhavé, nejasné, vše je plno bolestného ú,ú,ú, úpění a my v pošetilosti považujeme uvedené za skutečné, podobně jako stav bdění.
759. Je-li tělesnost chtěním, námahou ubita, unavena, nalézá přirozený odpočinek v Míru plném stavu spánku bezesného. V tichém mlčícím M nalézáme osvěžení.
760. Chceme-li pomocí prazvuku AUM spočinouti vědomě v Nezměrném, musí být tento prazvuk zcelený, tj. voláme prazvuk celým.
761. Na konci hrdla dole je cítěno A.
Středem hrdla vzhůru do výše rodí se U.
M – když je zjeveno, ústa se zavírají a znění jeho hlavou prochází, konče na temeni v doznívání.
762. Východ'ané, od nichž Moudrost se rozšířila na Západ'aný, dobře znají, že správné vyslovování tajemného, svatého AUM k Probuzení přivádí a nesprávné, nic platno není.
763. Budiž pomoc Probuzených, plných Soucítění přítomna u jedinců, kteří ve skutečné touze o spojení s Nezměrným usilují, pomocí svatého prazvuku AUM.
764. Pravé jméno každého tvora je AJ. Proč je tomu tak?
A = počátkem tvorby Nezměrného. Osobní, zhuštěné jáství, je zesíleným A. Zesílené A je dle moudrosti východních Zřeců AJ. (Dle Hebrejů, starých Atlantců a jiných).
765. „Kdo jsi?“ tázali se páni smyslu Pradžapatihó (Stvořitele). Odvětil: „Aham“ což značí JÁ (JÁ vesmírné).
766. Ham jest vesmírné Mlčení. Aham jest projev, z tohoto Mlčení vyvěrající.
767. A = Otcem, Počátkem. M = zakončením tohoto Počátku.
HA = Dechem Otce všeho. AHAM = vesmírným, projeveným Dechem-Duchem.
768. Haj = Saturn-Moudrost-Kozoroh, trůnící nahoře ve zvířetníku.
769. Hajj Ibn Tufajla (Živý Syn Bdícího) značí Dům Boží, neboli Svatostánek, nezrozený ani z otce, ani z matky, ale odevždy jako takový.
770. AJ, zesílené sobectví individua. A = zesílené toto sobectví.
771. JÁ = AJ = pravé jméno všech tvorů. Proto jediné jsou všichni Substance.
772. A = Vzduch = Éther = Prostor = Nekonečno.
773. U = Myšlení svobodní, nespoutané, všudejsoucí.

774. M = Smrt = Zánik = Princip přetvořující.

775. AUM = Nekonečné, nespoutané vševědomí Svaté. V jeho tichém doznívání Spása skrytá je.

776. „A ponořil se do tohoto stavu (sebezničení) a vnímal, to, co žádné oko nevidělo, žádné ucho neslyšelo, co nemůže být pochopeno srdcem smrtelníka.“

(Kadís Kudsí – Bucharí VI.115) – (Ibn Tufajl, čes. př. str.99.)

Ibn Tufajl: „Živý Syn Bdícího“, str.116,117,118 ,119,120, český předklad

„Shromáždili se přátelé Asálovi a on je poučil o záležitosti Hajje syna Jakzánova. A obklopil je velký dav, podívovali se jeho případu, hrnuli se k němu a prokazovali mu úctu. Asál mu sdělil, že je to skupina, která má více rozumu a inteligence než všichni ostatní a jestliže nebude schopen poučit tyto lidi, tím méně bude možno poučit širokou veřejnost. Vládcem a náčelníkem tohoto ostrova byl Saláman, přítel Asálův, který vždy dával přednost společenskému sdružování a uchýlení se do samoty pokládal za nedovolené.

Hajj je začal poučovat a zjevoval jim tajemství Moudrosti. Avšak jakmile se pozvedl jen trochu málo nad zjevný smysl a začal líčit to, co překračovalo jejich schopnost chápání a bylo s ním v rozporu, odcizovali se mu, jejich duše se zděsily učením, které přinášel, a rozlobili se ve svých srdcích na něj, i když jejich tváře ukazovaly souhlas ze zdvořilosti vůči cizinci a z ohledu na přátele Asálova. A přestal je Hajj poučovat ve dne i v noci a zjevoval jim pravdu v soukromí i na veřejnosti. Avšak nevedlo to leč k jejich odcizení a oddělení, i když milovali dobro a toužili po Pravdě. Avšak následkem slabosti svých přirozených sklonů nehledali Pravdu vlastní cestou, nepřibližovali se k ní se strany, odkud bylo její zapotřebí a neklepali na její bránu, nýbrž chtěli ji poznat cestou ostatních lidí.

Hajj se vzdal naděje na jejich převýchovu a přestal získávat jejich srdce.

Když prozkoumal jednu kategorii lidí po druhé, viděl, že „každý druh je spokojen s tím, co je před ním,“ (23:55, 30:32) a že „berou si za Boha své vášně“ (25:45) a za předmět svého uctívání svá přání a že se vzájemně zabíjejí při shromažďování trosek tohoto světa a že je „zaměstnává starost a rozmnožování tak, že navštěvují i hroby,“ (102:1-2) a varování zůstává bez užitku a že krásné slovo na ně nepůsobí a rozmluva s nimi má za výsledek jen jejich větší zatvrzelost.

Co se týče Moudrosti, nevede je k ní žádná cesta a nemají na ní žádného podílu. A zmocnila se jich nevědomost a „zachvátilo jejich srdce to, co hromadili,“ (23:14) a „zapečetil Bůh jejich srdce, jejich sluch a zakryl jejich zrak temnotou. A čeká je hrozný trest!“ (2:6).

Když viděl, že je obklopují závoje trestu, že je zahalují temnoty opuštění a že všichni, až na nepatrné výjimky, vzali si ze svého náboženství jen to, co se týká tohoto světa, a „že odvrhli jeho obřady za svá záda, jakkoli byly tyto lehké a snadné, a prodali je za nízkou cenu“ (3:184) a že je „odvrátil do přemýšlení o Bohu obchod a kupování a že se nestrachují posledního dne, při němž budou srdce i oči obráceny“ (24:37), pochopil s naprostou jistotou, že kázati jim o cestě odhalení není možné. Stejně tak, že je neuskutečnitelné nám, a to se jen povznést nad jejich určení a že zisk většiny širokých mas, který mohou mít z náboženského zákona, týká se jejich pozemského života a toho, aby si lidé udrželi prostředky k životu, aniž by byli napadáni druhými v tom, co považují za své soukromé vlastnictví. Viděl, že k budoucímu Blaženství nedospěje nikdo až na několik málo těch, kteří „chtějí tento budoucí život, kteří o něj vážně usilují, a to jsou věřící“ (17:20).

„Avšak ten, kdo je násilníkem a sleduje jen život na tomto světě, tomu bude pekelný oheň příbytkem!“ (79:37-39). A co je horšího a nešťastnějšího než člověk, jehož skutky přehlídíme od jeho procitnutí ze spánku až k jeho návratu do spánku a nenalezneme v nich než to, že šel za cílem věcí smyslových a nízkých, že shromažďoval majetek nebo získával rozkoše, ukájel

své tužby nebo svou pomstychtivost, snažil se dosáhnout zajištěného postavení vykonáním nějakého náboženského skutku, který uspokojil jeho marnivost nebo zachránil jeho krk.

„A to vše je temnota nad temnotu v moři hlubokém!“ (24:40).

„A není nikoho z vás, kdo by tam nevstoupil; neboť to je zákon stanovený vaším Pánem“ (19:72).

Když Hajj poznal poměry u lidí i to, že většina z nich je na stupni nerozumných tvorů, pochopil, že všechna moudrost, správné vedení a úspěch je v tom, o čem hovořili proroci a co je obsaženo v náboženském zákoně, a že není možné, aby tomu bylo jinak, a nelze k tomu nic přidat. Neboť každý člověk je určen k určité funkci a každý se hodí k tomu, k čemu byl stvořen, a „to byla zvyklost Boží ve věci těch, kteří už dávno nežijí. A nenalezneš ve zvyklosti Boží žádné změny.“ (68:20!).

A odebral se Hajj k Salámánovi a jeho přátelům, omluvil se jim za to, o čem s nimi mluvil, a požádal je za prominutí. Prohlásil, že nyní má stejný názor jako oni a že jejich cesta je i jeho cestou. Doporučil jim, aby co nejdůsledněji dodržovali předpisy tradičních zákonů i vnější úkony a aby se co nejméně pletli do věcí, které se jich netýkají, aby věřili v nejasné a méně srozumitelné věci a schvalovali je bezpodmínečně, aby se zdržovali kacířství a nepodléhali vášním, aby napodobovali zbožné předchůdce a upustili od novot. Přikázal jim, aby se vystříhali zanedbávání náboženského zákona a přidržování se věcí tohoto světa, jak činí prostý lid. A varoval je zvláště před tímto. Neboť on i jeho přítel Asál věděli, že ten druh nemocných a omezených lidí má naději na spásu jen touto cestou, a že kdyby z ní byli pozvednuti na stupeň přemýšlení, uškodilo by jim to v jejich stavu a nedostali by se na stupeň blažených, kolísali by, upadli by do nejistoty a skončili by špatně. Jestliže však zůstanou ve stavu, v němž jsou nyní, až do doby, kdy je zastihne smrt, dosáhnou spásy a budou stát po pravici. „A co se týče těch, kteří jsou vpředu, budou umístěni vpředu a budou nejbližší Bohu“ (56:10-11).

Rozloučili se pak ti dva s nimi, opustili je a očekávali trpělivě příležitost k návratu na svůj ostrov, až jim konečně Bůh usnadnil přeplavbu. A snažil se Hajj opět získat svůj vznešený stav způsobem, kterým ho získával dříve, až se mu to podařilo. Napodoboval ho v tom Asál, až se mu vyrovnal, nebo se mu skoro vyrovnal. A sloužili Bohu na tom ostrově, dokud je nezastihla smrt.

A toto je vše – nechť Bůh ti pomůže svou inspirací – z příběhu o Hajjovi synu Jakzána, Asálovi a Salámánovi.

Tento příběh obsahuje to, co není v žádné knize a co nelze slyšet v žádném obvyklém vypravování. Patří ke skrytým vědám, které pochopí jen ti lidé, mající znalost Boha a nepochopí je lidé, kteří HO neznají. Odchýlili jsme se od cesty našich zbožných předchůdců, kteří byli v těch vědách skoupí a lakomí. K tomu, abychom odhalili to tajemství a strhli z něho závoj, vedlo nás to, že se v naší době objevily četné mylné názory, které hlásají pseudofilosofové tohoto století, až se rozšířily v různých zemích a zlo jimi působené stalo se všeobecným.

Obávali jsme se, že lidé slabí, kteří odvrhli autoritu proroků a přiklonili se k autoritě těchto bláznů a hlupáků, budou se domnívat, že tyto názory jsou tajemstvím, které je nutno skrývat před jinými lidmi, a že tím se zesílí jejich obdiv a láska k nim. A zdálo se nám správným, abychom dali před nimi zazářit alespoň částce tohoto tajemství z tajemství, abychom je tak přitáhli ke správné straně a odvrátili je od oné mylné cesty. Nicméně nechali jsme tajemství, svěřené těmto několika stránkám, zahaleno lehkým závojem, který se rychle poodhrne pro toho, kdo k tomu má schopnosti a zůstane neprostupným tomu, kdo si této možnosti nezaslouží.“

Na základě podnětu Jana Lípy přepsal ze stejnojmenného samizdatu Marcel Brůx roku 2012.

Zde následovala závěrečná kapitola nazvaná Probuzení, jejímiž autory byly František Hein společně s Milou Tomášovou. Kapitola byla vynechána pro další zpracování v nakladatelství Avatar.

Na základě podnětu Jana Lípy přepsal ze stejnojmenného samizdatu Marcel Brůx roku 2012.

Bezplatné internetové vydání knihy
Františka Heina
ZBOŽNĚNÍ NEZMĚRNÉHO
pro Vás ze stejnojmenného samizdatu
připravili
Marcel Brůx
a Jan Lípa
roku 2012.

Tento text je určen pouze pro soukromé studium.
Prosíme, akceptujte to.
Děkujeme!

© František Hein, 1958, 2012

© Jan Lípa, 2012

© www.arahat.cz, 2012

<http://www.arahat.cz>
silamoudrosti@centrum.cz